

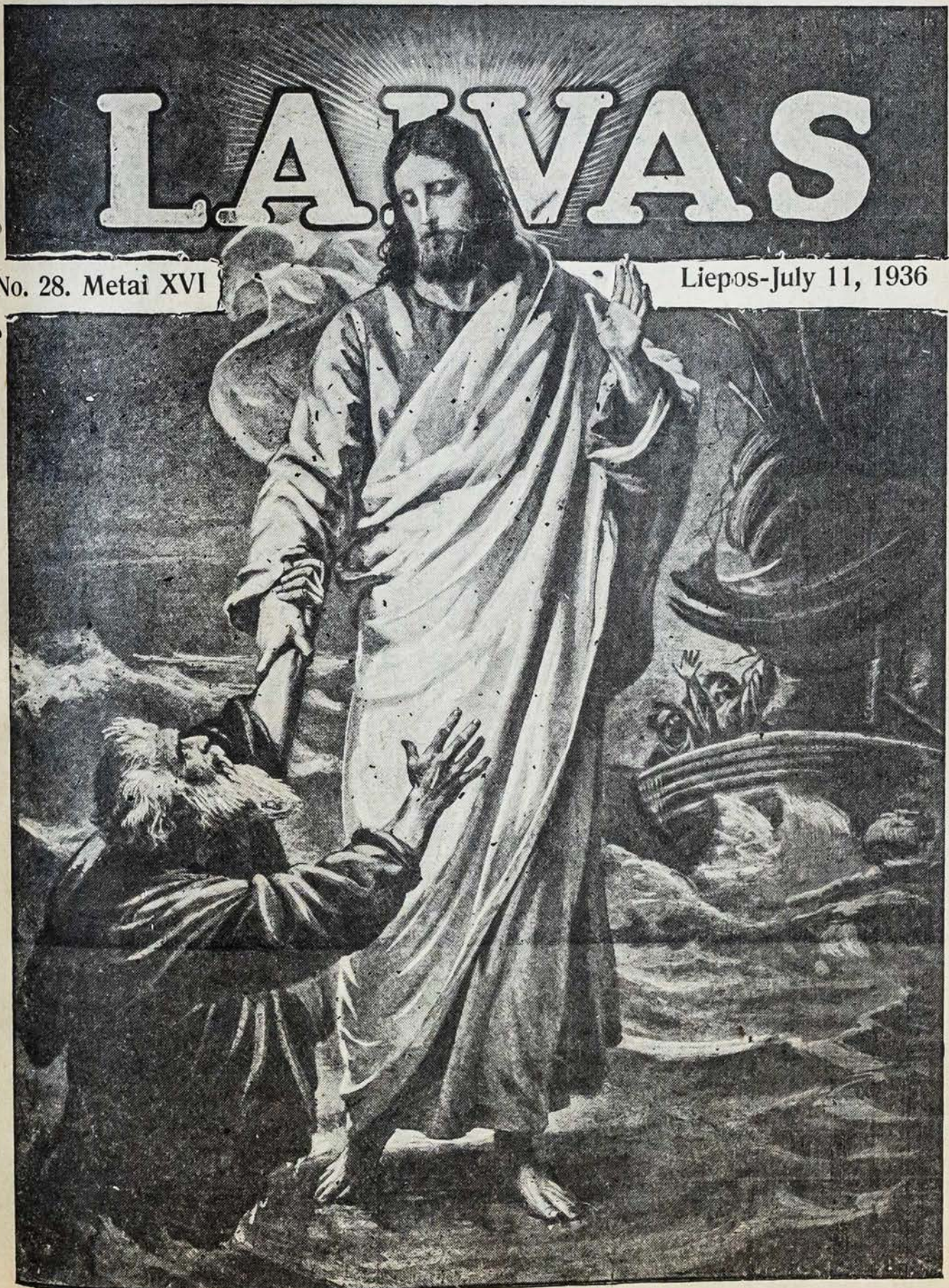
ago, Elm
A
OIS
vienai,
Praleisti
Kalby,
GĒJAL

KRISTAUS KARALIAUS

LĀTVAS

No. 28. Metai XVI

Liepos-July 11, 1936

TĒVU MARIJONU REMEJU SAVAITRAŠTIS

VI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Morkaus 8, 1—9.

NUO METU esant didelei miniai su Jėzumi ir neturint ko valgyti, jis pasišaukęs mokytinius, jiems tarė: Gaila man minios, nes štai jau trejetą dienų jie laukia prie manęs ir neturi ko valgyti. Ir jei atleisiu juos nevalgiusius į jų namus, jie apalps kelyje, nes kaikurie iš jų yra atėję iš toli. Tuomet jo mokytiniai jam atsakė: Iš kur galės kas nors papenėti juos duona čionai tyruose? Jis paklausė juos: Kiek turite duonos kepalų? Jie tarė: septynis. Tuomet jis liepė miniai atsisėsti ant žemės; ėmęs septynis duonos kepalus dėkodamas jis laužė ir davė savo mokytiniam išdalinti, ir jie dalino miniai. Jie turėjo taipogi nedaug žuvelių. Ir tas jis palaimino ir liepė išdalinti. O jie valgė ir pasisotino, ir surinkta, kas buvo likę trupinių, septynios pintynės. Valgiusiųjų gi buvo apie keturis tūkstančius; ir jis atleido juos.

Ligonių Prietelius

1590—91 metais Romoje siautė maras. 60,000 mirė tada nuo baisios ligos. Niekam nebuvo pasigailėjimo. Trys popiežiai: Sikstas V, Urbonas VII ir Gregorius XIV mirė tik per tuos du metus. Šv. Aloyzas atsiuoda ligonių reikalams. Pradžioje, užsidedęs maišą ant pečių, rinko jiems išmaldos. Maža to, jis nenusiramino, iki vyresnieji leido jam slaugyti pačius sergančius. Taip kartą miesto gatvėje rado jis apleistą maru susirgusį vargšą. Ir ką daro mūsų šventasis? Jis ima ligonį ant savo pečių, neša į ligoninę ir ten jam tarnauja. Šitas meliškas darbas 23 metų Aloyzui buvo jo ankstybos mirties priežastimi. Dar ir dabar "Santa Maria della Consolazione" ligoninėje galima matyti šis šv. Aloyzo darbas įamžintas akmens statuloje, vaizduojančioje mūsų šventąjį benešantį minėtą ligonį.

LEKCIJA

Rom 6, 3—11.

ROLIAI, mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai suvienyti su Jėzumi Kristumi, krikštu dalyvaujame jo mirtyje. Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo palaidoti, kad, kaip Kristus kėlėsi iš numirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju gyvenimu. Nes jei mes suaugome su juo jo mirties panašumu, taip pat būsime ir prisikėlimė. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikalta ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas ir kad mes daugiau nebevergaustumėm nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant jo daugiau nebeviešpatauja. Nes kad jis mirė dėl nuodėmės, tai mirė vieną kartą; kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

"O Kas Našlaičiams"

Kunigas Gabrielis Boduenas, globodamas prieglaudos našlaičius, vaikščiojo po Varšuvos miestą rinkdamas aukas. Kartą užėjo į vienus namus, kur gražiai išpuoštame kambaryje lošė kortomis keletas turtingų ponų. Kunigas Boduenas paprašė jų duoti pinigų, bet lošikai į jį nė nepažiūrėjo. Tada kunigas paprašė antrą kartą, paskui trečią. Lošikai labai supyko; vienas jų pašoko ir rėžė kunigui į ausį. Garbingasis kunigas valandėlę patylėjo ir ramiai tarė: "Tas tai man, o gal ką našlaičiams paaukosite?" Susigėdo ponai, atsiprašė kunigo ir sumetė tiek aukso, kad kunigas Boduenas jau galėjo pradėti statyti vaikams namus. Taip buvo pastatyti "Kūdikelio Jėzaus ligonbučio" namai.

Meilės ir Neapykantos Kryžiai

Rt. Rev. Fulton J. Sheen, Ph. D.

Sulietuvino kun. A. T. (Samata)

Pasaulis atsižvelgia į Bažnyčią taip, kaip atsižvelgė į Jėzų Kristų.

TAI yra mano gera laimė priklausyti Bažnyčiai, kuri yra neapkęsta. Ji, ištikrųjų, yra mylėta tų, kurie žino Jos dieviškąjį pobūdį, bet Ji taip pat yra neapkenčiama tūkstančių, kurie sako, kad yra lyg pasenusi, lyg atsilikusi, lyg prietaringa ir nepažangi. Visgi Ją pagerbia ir vadina Motina tie, kurie iš Jos gauna dvasišką pagalbą, bet kiti taip Jos neapkenčia, kad varo lauk iš savo krašto, o vėl kiti vien toleruoja, ir nežiūrint kiek daug atskirų sektų, kuriuos nesutinka ir vaidijasi tarp savęs, apie Ją dažnai kalba ir atsižvelgia į Ją, kaipo jų vienintėlį priešą.

Meilė ir Neapykanta

Pasaulio atsižvelgimas į Katalikų Bažnyčią lyginasi jo atsižvelgimui į Jėzų Kristų. Viešpats Jėzus buvo taip pat mylėtas, ir buvo taip pat neapkęstas. Niekur nerandame tokios atsidavusios meilės, kuri aukojama Jėzui Kristui, ir niekur nerandame tos lygios neapykantos. Tat, yra, atitinkama atsakyti tokiems klausimams, kaip: Dėl ko Budhizmas nėra neapkęstas, ir dėl ko Katalikybė yra neapkenčiama? — klausiant: Dėl ko Buddha nėra neapkęstas, ir dėl ko Jėzus Kristus yra neapkenčiamas?

Pirma, žodis apie meilę ir neapkentimą Kristaus asmeniui, ir kitas apie Jo Bažnyčią. Yra dvi didelės pasijos, kurios apninka mūsų Viešpaties gyvenimą, kaip nė vieno kito žmogaus, kurs kada nors gyveno, būtent: meilės pasija ir neapkentimo pasija. Jėzus Kristus kalbėjo, kad bus mylėtas. Jis kalbėjo, kad bus neapkenčiamas. Jis kalbėjo, kad bus garbinamas. Jis kalbėjo, kad bus išjuoktas. Jis kalbėjo, kad bus mylimas iki paskutiniam; Jis kalbėjo, kad bus neapkenčiamas iki pakvaišimo; ir dvikova tęsis iki pasaulio pabagai. Neapkentimas Jį pakels ant Kryžiaus, bet ant jo kabodamas — Jis priartins visus mylėtojus prie Savo Šir-

dies, kuri yra Meilė. “Aš gi, kuomet būsiu pakeltas aukštyn nuo žemės, visa patrauksiu prie Savęs”.

Jis kalbėjo, kad bus mylėtas daugiau nekaip tėvas ir motina myli savo vaikus, ir daugiau nekaip vaikai myli savo tėvą ir motiną. Tai nereiškė *nemylėti* savo tėvų arba *nemylėti* savo vaikų. Tai reiškė juos mylėti vien tik *Jame*. Jis nekalbėjo, kad turime mažiau mylėti vienas kitą, bet vien kad turime Jį mylėti daugiau. Ir, argi tai nėra protinga ir išmintinga? Argi ne visas turi būti mylėtas daugiau nekaip dalelė? argi šventykla nėra kilnesnė už piliorių? argi ne Kūrėjas turi būti mylėtas daugiau nekaip žmonės? argi ne Meilė turi būti mylėta daugiau nekaip meilūs dalykai?

Ką gi istorija kalba?

Atversk istorijos puslapius ir įvardink bent vieną žmogų, kurs po savo mirties būtų taip mylėtas iki aukos ir maldos laipsnio. Jo Kryžius buvo nuplautas meilės ašaromis kiekviename laike ir amžiuje. Prie Kryžiaus visos kartos ir giminės, kaipo meilės entuziastai, ėjo, atsiliepdamos Šv. Povilo žodžiais: “Tai kas gi atskirs mus nuo Kristaus meilės? ar vargas? ar suspaudimas? ar badas? ar plikumas? ar pavojus? ar kalavijas?... Bet visa tai mes nugalime, dėl To, kurs mus mylėjo. Nes aš esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei galybės, nei dabartiniai, nei būsimieji dalykai, nei stiprybė, nei galybė, nei gilumas, nei joks kitas sutvėrimas negalės atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.”

Napoleonas matė visa tai, kaip ir visi kiti galiūnai matė pirma jo. Savo ištrėmime Šv. Elenos saloje, Napoleonas mąstė apie tuštumą savo paties gyvenimo ir karaliaus Liudviko XIV-letjo, apie kurį tarė: “Šis galiūnas nėra dar miręs, ir net dabar jis randasi vienas savo kambaryje Versalėje, kuri apleido pataikūnai ir jie gal iš

esame
ti su
lyvau-
stu, ku-
mes e-
ti, kad,
r Tėvo
i gyve-
jo mir-
isikėli-
ų žmo-
s, kad
ir kad
dėmei.
no nuo-
istumi.
i Kris-
Kristus,
; mir-
Nes
viena
Dievui.
nuodė-
mūsų

damas
Varšu-
nėjejo
kam-
ponų.
inigių.
kuni-
Lo-
r rėže
s va-
as tai
site!”
umetė
galėjo
buvo
” na-

go. III
March

jo tyčiuojasi. Jis daugiau nebėra jų valdovas, jis yra lavonas, karstas ir baisenybė. Netrukus ir aš taip pat susilaukiu panašios dalios. Tai yra, kas ateis man. Kokia bedugnė tarp mano didelės nelaimės ir viešpatavimo Jėzaus Kristaus, kurs yra skelbtas, mylėtas, garbintas ir esantis visoje visatoje.”

Jeį nori kitų įrodymų, savo ranką uždėk ant kai kurių širdžių, kurios Jėzų Kristų priima kasdienėje Sv. Komunijoje, ir pats pajusi ugnį, kurią Jo meilė sukūrė. Pabelsk į duris vienuolyno Karmelionių, Vargšių Kliariečių, ir matyk šimtus kitų šventųjų vienuolijose, ir klausk klausimo, kurio pasaulis kvailiškai visada klausia šventųjų sielų: “Ar dėl to įstojai į šią vienuoliją, kad buvai apvilta meilėje?” Ir atsakymas bus skubus ir aidės: “Ne, aš ne dėl to esu čia. Aš niekada nebuvau apvilta meilėje. Mano pirmoji meilė yra mano vienintelė meilė, būtent, Mano Viešpaties ir Mano Dievo Amžinoji Meilė.”

Nėra reikalo dauginti liūdininkų skaičių. Net tavo paties troškimas dėl tobulo meilės yra troškimas dėl Jo, Kurio paveikslu ir panašumas buvai sutvertas ir be Jo pats negali būti laimingas. Jis ieškojo meilės pas vargšus ir skurdžius, ir silpnose širdyse, kaip mūsų pačių, ar kitose širdyse, kurios plaka — Jo Švenčiausioji Širdis buvo mylėta viršum visa ko, net viršum gyvenimo. Paskalio kalboje, galima turėti tik vieną išvadą: “Jėzus Kristus troško būti mylėtas. Jis yra Meilė. Dėl to, Jis yra Dievas.”

Neapykantos Liūdijimas

Dabar kreipkimės prie kitos tiesos apie mūsų Viešpaties gyvenimą, kur įrodoma, kad bus pasaulio neapkęstas iki laiko išsi- baigimui, būtent, Jo neapkęs ne medžiaginė, ir visumoje ne žmonės gyvenantieji žemėje, bet, tariant Jo Paties apaštalių žodžiais, Jo neapkęs pasaulio dvasia.

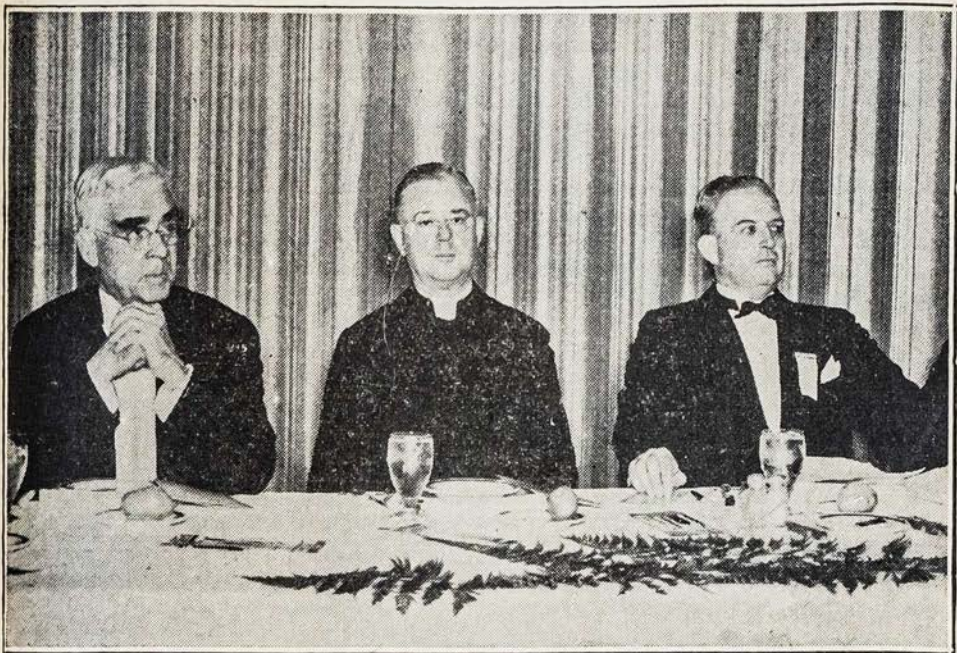
Atsiminkite kai kuriuos įvykius iš Jo Paties gyvenimo ir matysite, kaip pasaulis Jo neapkentė nuo pat pradžių. Kuomet Jis buvo aštuoniatos dienų, garbingas senelis Simeonas jau kalbėjo Jo Motinai, kad Jis bus kaip ženklas, kuriam bus priešta-

raujama, lygiai kaip ir Jonas tragiškai pažymėjo, kad Jis atėjo į pasaulį, ir pasaulis Jo nepriėmė. Kuomet Jis dar nebuvo pilnų dviejų metų, jau Erodo kareiviai ištraukė kalavijus nekaltųjų žudynei, kad nužudyti pačią Nekaltybę. Vėliau, gyvenimo pačiame pilnume ir vyriškume, įsivaizduok Dieviškąjį Mokytoją su Savo Apaštalais tą pačią naktį prieš Jo mirtį, kuomet Jis žvelgė į laiko laikotarpius ir kalbėjo visoms giminėms ateityje, kad pasaulis Jo neapkęs. Toji neapykanta, Jis kalbėjo, bus taip asmeniška, kad tų, kurie Jį myli, pasaulis taip pat neapkęs dėl Jo vardo. “Jeį pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad manęs pirmųjų nekentė. Jeį būtumėte iš pasaulio, pasaulis mylėtų, kas jojo yra; tačiau, kadangi jūs neesate iš pasaulio, bet aš jus išrinkau iš pasaulio, todėl pasaulis jūsų nekenčia. Atsiminkite mano žodžius, kuriuos aš esu jums sakęs. Tarnas ne didesnis už savo valdovą. Jeį jie mane persekiojo, persekios ir jus... Bet visa tai jie jums darys dėl mano vardo, nes nepažįsta To, Kurs yra mane siuntęs.”

Jėzus Kristus bus neapkęstas! nekenčiamas! Kokia nepaprasta pranašystė! Ir ką gi Jis yra padaręs tokio, dėl ko kad būtų nekenčiamas? Jis buvo romus ir nuolankios širdies, o Savo gyvenimą ir gyvybę aukojo dėl žmonių atpirkimo. Jo Evangelija buvo meilės Evangelija visiems, net ir Jo priešams. Jo paskutinis veiksmas buvo atleidimas ir dovanojimas tiems, kurie Jį nukryžiuojo. Tai buvo visa iš paniekos ir neapykantos, kaip Jis kalbėjo, “be priežasties.” Tame visame buvo baisi veidmainystė. Jis išgydė jų žaizdas, ir jie sužeidė Jį. Jis prikėlė jų numirusius į gyvenimą, ir jie nužudė Jį. Jis pašaukė žmones iš pikto į gerą, o piktieji Jį prikėlė ant Kryžiaus. Jis atnešė Dieviškąjį Gyvenimą padaryti visus žmones draugais ir bičiuliais, o priešai Jam davė baisią ir karčią mirtį.

Ir jokios priežasties nebuvo dėl Jo neapkentimo tuose, kurie mylėjo Jį. Jie buvo neturtėliai, kaip ir Jis buvo neturtėlis; jie ryžosi būti tobuli, kaip ir jų Dangiskasis Tėvas buvo tobulas, ir nuolankūs, kaip Jis, kurs numazgojo jų kojas. Net kuomet buvo persekiojami, jie džiaugėsi; kuomet buvo

PRIEŠ PRADĖSIANT KATALIKŲ PASAULIEČIŲ KONFERENCIJĄ

“Catholic Laymen's Retreat Movement Ass'n” (katalikų pasauliečių nušalumo sąjudžio sąjunga) nacionalė konferencija įvyko Chicagoj. Ši nuotrauka padaryta prieš pat baigiant konferenciją. Iš kairės pusės: Joseph Scott iš Cal.; arkivyskupas J. L. Beckman iš Dubuque, Iowa, ir D. Morrissey, šios sąjungos pasitraukęs prezidentas.

Sekmadienį, birželio 28 d. Chicagoj, Palmer House viešbutyje su vakariene pasibaigė ši nacionalė konferencija, kurioje dalyvavo daugiau kaip 1,200 pasauliečių ir kunigų atstovų iš visų šalies dalių. Jo Ekse. Chicagos vyskupas pagelbininkas W. D. O'Brien vakarienėje atstovavo Jo Eminenciją kardinolą Mundeleiną, Chicagos Arkivyskupą. Prieš vakarienę konferencijos atstovai dalyvavo šventosios valandos pamaldose švč. Vardo katedroje, pirmininkaujant kardinoliui. Be vyrų konferencijos ir katalikės moterys turėjo atskirą konferenciją.

piktažodžiaujami, jie laimino, lyg, jei kad piktųjų įžeidimas buvo jų pačių gerumo aukojimas, ir kuomet nusikaltėliai į juos sviedė dumblą, buvo jų pačių nekaltybės priesaika.

Ten nėra nieko tokio, kas galėtų būti neapkesta tokiame gyvenime, nė tokioje doktrinoje. Dėl to, turime išoriniai žvelgti į Jį ir Jo Evangeliją, jei norime surasti priežastį dėl tos paniekos ir neapykantos nemarumo. Ar tai gali būti, kad Jis buvo prigaudinėtojas, kaip Komunistinė Rusija tiki, ir kad Jo religija yra apgavystė? Tačiau, jei Jis yra prigaudinėtojas, kaip So-

vietai tiki, tuomet mūsų meilė dėl Jo yra klaidinga, ir jų neapykanta dėl Jo yra tikra. Visgi, jei jų panieka ir neapykanta yra tikra, tuomet turėtų atnaujinti jų pačių draugovę ir atmainyti žmonių širdis. O jei mūsų meilė dėl Jo taip daugel nuveikė žmonių atmainymui, ir mūsų meilė yra tuščia svajonė, tuomet kokių didelių dalykų jų neapykanta turėtų daryti, kad panaikinti tą dievinąjį klaidintoją.

Betgi teįvardina bent vieną dalykėlį, kurį padarė jų neapykanta dėl mūsų Viešpaties. Kur gi yra jų neapykantos gerieji darbai? Kokias gi tautas jie ištraukė iš

pikto ir sugedimo? Kieno gi sielas jie paguodė? Kieno gi širdis jie nuramino? Kur gi yra jų Gailestingos Seselės? Kur gi yra jų kankiniai? kur yra jų baltai įrėdytos skaisčios mergelės? kur yra jų laimingos moterystės? Ten yra žmonių, mirštančių skausmuose. Ten yra sielų, trokštančių amžinojo gyvenimo duonos, ir ten yra nuodėmingų širdžių, maldaujančių atleidimo ir dovanojimo. Kur gi, o! kur gi — o, neapykanta dėl Kristaus, yra tavo paguoda, tavo pasigailėjimas ir tavo ramybė dėl tokių sielų?...

Irodo Dievo Esimą

Ne, Kristaus neapkentimas nerandamas tame, kad Jis buvo apgaudinėtojas, kadangi neapykanta yra neigimas, o neigimas yra Jo esimo įrodymas. Ten visuose amžiuose taip pat yra daugelis protautojų, kurie mokėsi ir nusilenkė daleidimui, kad Jis buvo klaidintojas. Tačiau, kur gi rasime priežastį dėl Jo neapkentimo?

Ten turi būti kokia priežastis nepaprasta Jam ir Jam vienam, kuri skaitosi dėl neapkentimo. Nė viename kitame žmoguje visoje istorijoje negalime rasti gyvuojančio ir nemirštančio neapkentimo išskyrus prieš mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Nė vienas pasaulinės religijos ikūrėjas niekada nekalbėjo, kad bus neapkenčiamas, ir iš jų nė vienas niekada nebuvo nekenčiamas. Mohammedas nėra nekenčiamas, Zoroasteris nėra nekenčiamas, Buddha nėra nekenčiamas. Gi kai kurie vyrai, kai jie gyveno, buvo neapkenčiami. Neronas buvo neapkenčiamas, kai gyveno; nei jo paties tėvynainiai jo neapkentė. Aghis Khanas, kai gyveno, jo neapkentė žmonių skaitlingos minios. Vokietijos gyventojai neapkentė Bismarkio. Tačiau, šią dieną, kas gi jų neapkenčia? Ten nebėra pakeltų kumščių paniekai ir grumojimui prieš Neroną. Ten nebėra karčių piktazodžiavimų prieš Khaną. Ten nesigirdi ir neaidėja neapykantos giesmės viršum Bismarkio kapo. Neapykanta pragaišo ir mirė kartu su jais. Net nė Kaizeris, kurio pusė pasaulio ir jo paties žmonių dalis neapkentė po Didžiojo Karo, šiandien jau nebėra neapkenčiamas.

Nūnai, dėl ko gi neapkentimas mirė prieš kiekvieną kitą, o visgi tveria prieš mūsų Palaimintąjį Jėzų Kristų? Čia gi einame prie tikrosios priežasties. Ir kas gi sudaro neapykantą? Neapykanta sudaroma to, kas prieštarauja ar stato kliūtį tam, ko norime ar geidžiame. Dėl ko gi Neronas buvo nekenčiamas, kai buvo gyvas? Kadangi jo piktadarystės buvo kliūtis socialiniam teisingumui, kurio romenai piliečiai norėjo ir troško gauti. Betgi dabar Nerono piktadarybės yra sugriautos su jo kūnu, ir niekas daugiau nebeapkenčia jo. Šiandien niekas daugiau nebeapkenčia Tiberijaus, Domicijono, Jono Baisiojo, ar Nestorijaus. Dėl jų net paniekos žodis yra per stiprus. Jie nustojo būti neapkentimo reiškiniai, kadangi jie nustojo būti kliūtimis. Tačiau, su mūsų Viešpatimi Jėzumi Kristumi yra kas kita. Neapykanta prieš Jėzų Kristų niekada nenusielpėjo net po dvidešimties amžių, kaip moderninė Sovietų Rusija ir Meksika ir Ispanija gali pilnai paliudyti; ir priežastis dėl to taip yra, kaip yra, nes Jis yra kliūtis — kliūtis nuodėmei, kliūtis savyms, lai, kliūtis bedievybei, ir kliūtis pasaulio dvasiai. Jėzaus Kristaus Dvasia dar gyvena tuose, kurie myli. Jis dar yra kliūtis tautoms, kurios nori užmiršti Dievą; Jis dar yra užristas akmuo tiems, kurie paliauja melstis; Jis dar yra persergėjimas arba bausmė tiems, kurie nusideda o neatgailestauja; Jis dar yra Dievybė, atsisakanti nužengti nuo kryžiaus, kad laimėti delnų valandienį plojimą; Jis dar yra Balsas, šaukiantis išvargintas širdis tolintis nuo pasaulio dvasios ir jas kviečiantis į Dievo vaikų garbingąją laisvę. Neapykanta dar tveria, kadangi Jis vis dar gyvena. Tačiau, jei Jis dar gyvena, tuomet Jis yra Dieviškasis. Jei Jis yra Dieviškasis, tuomet iki pasaulio dvasia pragaiš, ten bus sielvartas Jo sekėjams. "Pasaulyje jūs turėsite sielvartą; bet turėkite pasitikėjimą, nes aš nugalėsiu pasaulį."

Štai kur yra priežastis dėl Bažnyčios neapkentimo, nes mūsų Viešpats Jėzus Kristus buvo beribiai mylėtas ir beribiai neapkenčiamas, kadangi Jis yra Dievas. Vientik Dievo karališkos meilės perkreipimas galėtų kadaise išaiškinti tokią neapykantą.

Vyskupo Pasaka

Vieną vakarą sėdėjo du vyskupu ramiai sau šnekučiuodami. Vienas buvo svečias, kitas namiškis. Abudu buvo šventu vyru, bet ypatingai vienam stebėtinaai sekėsi visose jo vyskupijos parapijose. Visi bažnyčių daiktai ėjo nuolatai geryn. Jo kunigai buvo rimti ir ištikimi; jo parapijose pilna pasauliečių maldingų vyrų, retai, beveik niekad, į jo vyskupiją neužpūsdavo papiktinimų vėjas. Tai buvo tas svečias vyskupas. Namiškis vyskupas žinojo tą savo svečio laimę ir džiaugdamosi nuolatai kreipė kalbą į tą didžią palaimą, kuri tęsėsi per ilgus metus.

— Gana, tarė svečias. Meldžiu negirti manęs. Jūs Malonybė toli ne viską žino. Visuose tuose dalykuose nėra nei krislelio mano nuopelnų.

— Kaip tai! — suriko namiškis vyskupas. — Nei krislelio tamstos nuopelnų! Jūs Malonybė juokus varinėja, be abejonės taip!

— Na ne, tarė svečias iškilmingai. Aš sakau gryną pliką tiesą ir dėkoju Dievui, nes ji man duoda jėgos nužemintai tikėtis prisilaikant Jo Apveizdos.

— Priseis aiškinti tą prilyginimą, tarė namiškis vyskupas. Jog mažai tėra vyskupijų, gaunančių daugiau malonės iš dangaus negu tamstos vyskupija. Nors tat yra gera girdėti nusizeminimo žodžių, kaip tamstos pasakytieji, tačiau faktus mes vis-gi statome aukščiau už tuos gerus žodžius.

— Kadangi mane verčiate, papasakosiu kas buvo; bet privertę kalbėti, turite manęs tikėti: aš nesakysiu netiesos.

Vakarykščiui prieš mano konsekraciją aš vienas klūpojau ir meldžiau, kad Dievas pasigailėtų manęs nevertu. Jausdamas, kad nežinau kaip atkelti sunkenybę, kuri turėjo būti uždėta ant manęs ryto metu, išdėjau tuos savo jausmus Viešpačiui Dievui. Vyskupiškų priedermių sunkumo niekuomet nebuvau matęs taip aiškiai, kaip tuo atveju. Tik štai viskas persimainė aplink mane. Man pasirodė, kad aš esmi mažoje bažnytelėje. Netoli manęs priešakyje išvydau klūpančią vienuolę. Jos veidas buvo paki-

lęs iš maldos karštumo. Žiūrėdamas į seserį aš tarsį regėjau jos širdį. Tarsi supratau mintis einančias per jos lūpas. To jos veido aš niekad nebuvau matęs. Tai buvo šventosios veidas. Jis tada žibėjo nuo spindulių ėjusių ant jos iš Šventojo Nameelio nuo didžiojo Altoriaus. Aš išgirdau jos žodžius:

— Viešpatie! Mano menka gyvybė, mano nevykę darbai neverti, kad juos Tau aukočiau, bet jei Tu teiksies žvilgterėti į juos, paskaityk ir juos nuopelnais. Aš esmi blogesnė už niekybę. Teikis padaryti, kad tie mano veiksmai išeity ant naudos kokiui nors kitai dušiai, per kurią jie galėtų būti sugadu Tavo garbei.

Paskui savyje aš išgirdau balsą iš vidaus. Jis man sakė: "Imk be baimės savo nešulį: tu turėsi stiprybę ir nuopelną iš to, ką šita dušia atkels ir išmels."

Po to aš lyg nustebęs pasijutau vėl beklūpas kaip buvęs. Padėkojau Dievui už malonę ir savo vyskupišką priedermes pradėjau ne savomis jėgomis Brolį Nyskupe, dabar matai, kad visi tie mano vyskupijos pasisekimai nėra mano pelnyti.

Namiškis vyskupas išklausė tos kalbos rimtai užsimastęs. Paskui jis užklausė svečio:

— Ar tamsta kada nors matei tą vienuolę?

— Niekuomet, nei prieš tai, nei po to.

— Ar tamsta atsimeni jos išvaizdą?

— Aš ją išskirčiau iš tūkstančio jai panašių. Aš taip gyvai ją atsimenu, kaip kad aš ką tik būčiau šnekėjęs kaip dabar su tamsta.

— Vis-gi stebėtinai nuotikis, tarė namiškis vyskupas. Jeigu aš tamstos nepažinčiau, ir nebūčiau prityręs tamstos jausmų bei minties stiprumo, tai sakyčiau, kad tai buvo sapnas ir abejočiau, ar jis galėtų turėti tikros įtekmės.

— Nėra nei kalbos, — tarė svečias. Tas nuotikis padarė mano vyskupiškam gyvenimui įtakos pačiose sunkiausiose valandose. Mano išdidumas bandė tam nuotikiui skirti tik mažos reikšmės, bet atsitikimai privertė

mane pripažinti, kad aš keletą kartų pačiais painiausiais mano gyvenimo atvejais gavau reikalingos pagalbos iš to, ką apsakiau. Kas nauda mažinti to vertę?

— Kad taip, aš liausiuos bandęs suprasti, ko čia būta, tarė namiškis vyskupas. Ir aš žinau, kad Dievas panaudoja Savo tikslams visokių įrankių, ir kad malda jų tarpe yra galingiausia.

Pasišnekėję vyskupai atsisveikino ir nuėjo gultų. Ankščiau buvo sutarta, kad svečias rytmetyje vietinio kunigo lydimas, važiuos į priemiestį, kur buvo aukštoji mergaičių mokykla, ir ten laikys Mišias.

Rytą metą svečias su minėtuoju kunigu nuvažiavo į tą mokyklą ir atlaikė Mišias. Mokyklą vedė vienuolės. Jos ėjo prie Šv. Komunijos per vyskupo Mišias. Kapelionas pastebėjo, kad dalindamas seserims Šv. Sakramentą, vyskupas vienu tarpu staptelėjo ir kuone išmetė Šventąjį indą su Komunikantais, sudrebėjęs lyg staigos ligos apimtas.

Vyskupas greitai atgavo jėgas. Niekas nei nepastebėjo jo drebulio ir nublankimo išskyrus kapelioną, kuris tarnavo Mišioms. Šiaip niekas nieko nenumanė.

Po Mišių vyskupas persiskyrė su kapelionu. Viršiminkė motina su savo pagelbininkėms užsikvietė Jo Aukštą Malonybę pusryčių.

— Motin, — tarė vyskupas, — pavėlykit man duoti jūsų seserims palaiminimą pirm negu aš išvažiuosiu iš čia.

— Mes džiaugiamės tuomi, — tarė viršiminkė. Tai bus mums didelė garbė ir mes dėkingos Jūsų Aukštai Malonybei už gerumą; tiktai mes prisibijome, kad nuvargisime, nes mūsų yra netoli šimto.

Motina tuojaus davė įsakymą. Vyskupas priėmė kiekvieną skyrium, maloningai, laimino ir žiūrėjo akylai. Visoms perėjus vyskupas tarė:

— Man rodos, kad aš ne visas mačiau, Motin! Ar ne taip?

— Bet jos visos buvo, Jūsų Malonybe! Aš nepastebėjau, kad kurios nors būtų trūkę. O tamstą, Motin Asistentė, ar nepastebėjai, kad kurios trūktų — tarė ji savo pagelbininkei.

— Man rodos nebuvo sesers N. —, tarė pagelbininkė.

— Ištiesų, nei aš jos nepastebėjau, — pridėjo viršiminkė atsiminus ji tokia nusižeminusi, kad ji tuojuo po pusryčių tiesiog nuėjo pas savo karvutes ir vištutes, jog jai nei į galvą neparėjo, kad reikės eiti gauti palaiminimą tokio aukšto svečio.

— Pavadyk ją, Motin, — tarė vyskupas maloningai. — Aš negaliu aplenkti nei vienos.

Vienuolės mielai pavadino seserį N. Ji atėjo susigėdus, nusižeminus ir atsiklaupė vyskupui pas kojas. Nepratus taip būti prie lylavų vyskupiškų rūbų, prie žvilgančio auksinio kryžiaus sesuo N. beveik negalėjo net žodžio tarti. Kuomet pabuėiavus į žiedą ji pakėlė akis vyskupui į veidą, aukštojo svečio dvasia sudrebėjo iki pačios gilumos. Jis vėla matė taip pat, kaip ir bažnyčioje prie grotelių veidą tos pačios sesers, kurios gyvenimo pasiaukojimą jis buvo girdėjęs vakarykščiui prieš priimsiant vyskupišką konsekraciją (pašventinimą).

— Motin, aš noriu pasikalbėti su sesere N., — tarė vyskupas. Viršiminkės stebėdamosios išėjo iš kambario.

Sesuo N. dar vis tebeklūpojo šale vyskupo. Jis ją ėmė klausinėti apie jos dvasios gyvenimą ir ji turėjo pasisakyti apie savo sielos rūpesčius, apie savo priedermes, kaip ji aprūpina gyvulėlius priklausančius vienuolyno ūkiui. Iš jos atsakymų vyskupas suprato, kad prie tų žemų priedermių, skausi, teisi dvasia per nuolatinę malda įkilo neapsakomai aukštai. Sesuo mintijoje niekam geresniam netikusi, esant tik galvijėliams šerti, o vyskupas pamatė, kad Dievas ją iškėlė taip aukštai, jog jos dušia susivienijo su Dievu. Jai pačiai nežinant, tas susivienijimas su Dievu padarė, kad jos nekalta siela pasiaukojo Sutvertojui, o Sutvertojas tą auką taip palaimino, kad tapo vyskupiškų veiksmų pasisekimo įrankiu.

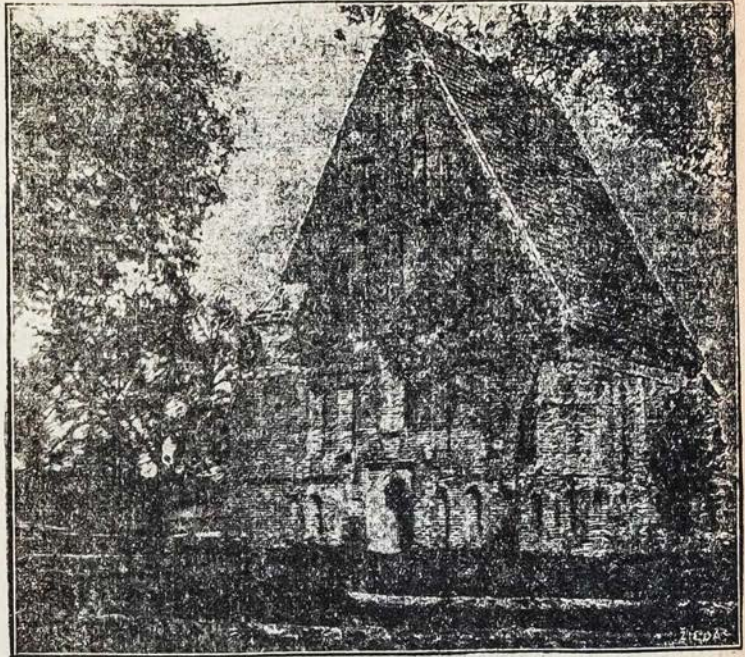
Matydamas tą visa vyskupas ką tik galėjo suvaldyti savo širdies sujudimą. Jis laimino seserį, o sesuo stebėjosi nesupraddama to viso. Savo puslėtomis nuo darbo rankomis ji paėmė vyskupo ranką, kad pabučiuotų, o jusiai drebančiu tyliu balsu tarė:

— Sesuo, melskis už mane, melskis už vargšą vyskupą.

Susigriaudinusi seselė - darbininkė išėjo iš kambario nei nemanydama kaip graži

Viena seniausių bažnyčių Lietuvoje. Ji yra Zapiškyje. — Skapiškyje taip pat randasi labai sena bažnyčia, švedų pastatyta 777 metais. Pamaldų joje daugiau nebelaikoma, nes pavojinga, kad, susėjęs daugeliui žmonių, neįvyktų nelaimė. Ją laiko kaip muziejų.

buvo jos dalis toje veikmėje, kurią Dievas buvo jai skyręs. Ji tik stebėjosi, kaip tai gali būti, kad tokis didelis ir tokis šventas žmogus ir dar gi vyskupas prašė jos mels-tis už jį.

Motina viršininke ir seserys pagelbininkės sugrįžo pas didįjį vyskupą. Bet jis jau nebeilgai užtruko pas jas. Sugrįžęs pas vietinį vyskupą jis negalėjo paslėpti gilaus, nors ramaus jausmo žērėjusio iš veido.

Atsiveikindami jiedu smarkiai susėmė rankas ir giliai pažiūrėjo vienas kitam į akis. Paskui svečias tarė, — o jo akys stebėtinai spindėjo.

— Vyskupai! Džiaugkis su manimi ir žinok ką reiškia malda. Aš tavo vyskupijoje radau tikrąjį mano dijecezijos vyskupą.

Motinos Maldos Vaisiai

1896 metais kun. P. Giordani, Jėzaus Draugijos narys, netoli New Yorko vadovavo Jėzuitų ordeno namams. Vieną dieną jį pakvietė prie ligonio. Kun. Giordani greitai rengiasi, bet kiek nekantraudamas, nes ligonis daug kartų kunigą jau buvo atstūmęs,

išvaręs iš savo kambario. Kun. Giordani dar labiau nustebė, kai įžengęs į kambarį ir pamatė buvusį Bažnyčios priešą su iškėstomis rankomis ir maloniu veidu belaukiantį Sakramentų. Kunigas klausia: "Iš kur gavai tą malonę? Tur būt pats ją išprašei iš gerojo Dievo!" — "Ne," atsakė ligonis, "daug metų, kai nuo Bažnyčios atpuoliau. Bet aš turiu gerą motiną, kuri už mane meldžiasi. Kada aš paskutinį kartą ją mačiau (jau bus dvyliką metų), ji man tada maloniai tarė: "Karoliau! Visi mano priminimai ir raginimai grįžti prie Dievo neatnešė tau naudos. Dabar aš ieškosiu pagalbos Dieviškoje Jėzaus Širdyje — nepaliaujamai jos prašysiu!..." Po to, ligonis ištraukė drebančiomis rankomis laišką iš po pagalvės ir susijaudinęs tarė: "Šis laiškas mano motinai, kuriu pranešu, kad jos maldos veltui nenuėjo. Gerasis kunige, imk jį ir eidamas pro paštą įmesk į laiškų dėžutę." Kunigas paėmė laišką ir susimąstęs prabilo: "Tai tavo motinai laiškas? Bet ji jau dviejų metai, kaip mirusi. Taip, jos paskutiniai žodžiai: Mylimoji Jėzaus Širdie, gelbėk mano sūnų Karolių! Šiandieną išsipildė."

MARIJONŲ SEMINARIJOS KLIERIKŲ RAŠINĖLIAI

“BROLIUKAS VIENUOLIS”

JAUNIKAITIS pasiryžta tapti broliuku. Jo širdyje dega troškimas ypatingu būdu sekti Jėzumi, arčiau su Juomi sugyventi, visiškai Jam pasiduoti. Atvažiuojęs į vienuolyną, jaunuolis iš pradžių jaučiasi nedrąsus, elgiasi lyg tai svečias, tačiau po kurio laiko jaunikaitis pastebi, jog vienuolyno viršininkas yra visiems lyg tikras tėvas, o broliai vienuoliai—nuoširdūs Kristaus sekėjai. Šie dalykai jaunikaičiui atidaro akis, o jam pasidaro aiškesni Kristaus pasakyti žodžiai: “Ir kiekvienas, kuris paliks namus, brolius ar seseris, ar tėvą, ar motiną... dėlei mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.” (Mato, XIX, 29).

Kokios yra broliuko pareigos? Viršinin- kas, geras ir nuoširdus dvasios tėvas, išklausinęs berniuką, sužino apie kokio darbo ar amato jaunuolis labiausiai linkęs ar tikęs. Gal prie ūkies darbo, prie spaudos, technikos ar kito kurio amato ar užsiėmimo. Mat vienuolyne yra visokių visokiųjų darbų, todėl taikoma kiekvieną vienuolijos narį paskirti ten, kur jis geriausiai tinka ir kuriame darbe galės atnešti didesnės garbės Dievui, sau ir kitiems išganymą.

Dieną iš dienos jaunuolis atsidėjusiai ir ištikimai atlieka jam paskirtą darbėlį. Toks jo darbuojimasis padeda vienuolynui išsilai-kyti, duoda misijonieriams galimybės išeiti į žmones ir jiems skelbti Kristaus žodį, išganyti taip Kristui brangias, Jojo atpirktas žmonių sielas. Broliukui kartais pasi- taiko patirti sunkenybių, tačiau jaunikaitis išmoksta visa tai dėl Kristaus kantriai nu- kęsti ir iš šių skausmų bei kryželių išmok- sta senti džiaugsmo ir paguodos. Kada jaunikaitis sulaukia tos dienos, kurioj pa- daro įžadus, drąsiai žengia jis prie altoriaus ir visiškai pasiduoda Jėzui, sakydamas: “Aš prižadu būti paklusnus, skaitus ir neturtin- gas,” o kunigas jam užtikrina amžinąjį gy- venimą, laimą jeigu vienuolis savo įžadams bus ištikimas.

Kurie žmonės mano, kad būti broliuku tai ne labai koks luomas: negarbingas. Sako jie, ‘būti arba kunigu, arba nieku’. Tik ne- išmanėliai taip kalba. Šis luomas žmonių akyse gali atrodyti menkas, tačiau Dievas į jį kitaip žiūri. Dievas yra juk dangaus ir žemės Viešpats, karalius, ir būti Jo tar- nu, argi mažas dalykas? Anaipatol! Kiek karalių bei išminčių būtų kažin ką darę, kažin ko atsižadėję, jeigu jiems būtų duo- ta mirti taip, kaip miršta broliukas vienuo- lis! Šventasis Pranciškus Asizietis laiki save nevertu aukšto kunigo luomo, todėl vi- šą savo gyvenimą išbuvo broliuku.

Todėlei, brangus jaunime, gerai apsvar- styk šį dalyką; nepraleisk visą savo gyveni- mą dykinėdamas! Jei girdi Kristaus balsą tavo šaukiantį, neatsuk šiam balsui kūrios ausies. Pasitark su savo dvasios tėvu, ar klebonu ir jis tau patars kas tau geriausia daryti. Broliuku tapti gali kiekvienas, ku- ris sveikas kūne bei dvasioje, ir kuris turi nemažiau 16 metų, o ne daugiau 45 metų.

J. Kuprevičius, M.I.C.

“Sakau Sau”

Teofiliau:—

Išmok užmiršti visus tau nepatinkančius dalykus!

Nepasiduok savo nervams, kitaip sa- kant, visuomet būk ramus, kad ir ne- laimėse. Visuomet pasiduok Dievo valiai!

Išmok visuomet sakyti palinksminančius dalykus!

Nepageidauk per daug iš savo dragu! Pamėgk visokį darbą, kurį tenka dirbti! Visuomet vaikščiok Dievo akivaizdoje! Dienos bėgyje dažnai pakelk savo min- tis prie Dievo, nors ir būtum užimtas! Atsimink kam esi čia ant žemės, būtent, kad gyventum taip, kad pasiektum savo tikslą—Dieną!

Teofilius.

“GAILESTINGI ŽUDYMAI”

Gyvenimo ligoje iškilsta įvairiausių problemos. Sueigose, žmonių privatinuose pasikalbėjimuose, ypač laikraščiuose, yra svarstomi tuo laiku svarbiausi klausimai. Yra ir įvairiausių rūšių problemų, klausimų.

Paskesniuose laikuose apart svarbių klausimų, vienas ypatingai iškilo, kuris visur ir visuose sukėlė didelį susidomėjimą. Tai gailėstingi žudymai “mercy killings”.

Sugugždėjo automobilio ratai. Susikūlė, apsvirtė. Pasigirdo žmonių riksmas, klyksmai. Vieškelis nusiklojo žmonių jau kraujais persisunkusiais lavonais. Klyksmų garsai greit nuaidėjo. Tuoju prie nelaimės vietos privaziavo kiti. Išsiskyrė iš visų tarpo vienas apypsenis asmuo, gydytojas. Peržiūrėjęs sužalotus lavonus, rado jog dar vienoj žmogiškoj formoj rodos: gyvybės kibirkštėlė. Dar liko gyvybės tame baisiai sužalotame kūne. Tos gyvybės likimas jau išspręstas. Gydytojas greit išsiėmęs adatinį mechanizmą įleido vaistų, kurie, greit, saldžiai, amžinybėn užmigdino žmogišką formą.

Buvo tai tik vienas iš daugelio atsitikimų, kuriame gydytojas save išteisino ir greičiau pasiuntė savo pacientą amžinybėn. Kokia teise save teisino gydytojas? Ar jo išsiteisinimas teisingas? Šie klausimai iššaukė plačias diskucijas įvairiose sueigose, laikraščiuose. Šis klausimas glaudžiai rišosi su religija. Pravartu mums panagrinėti.

Gyvybės nagrinėjime pati pamatinė tiesa yra: “Dievas davė gyvybę ir tik Dievas gali ją atimti”. Taip, mes tą gyvybę įgyjome netiesioginiu būdu, per savo tėvus, bet mūsų gyvybės tiesioginė priežastimi yra pats Dievas. Ir nuosekliai seka, kad tik Dievas gali mūsų gyvybę, laikui atėjus, atimti. Juk žmogus teisingai įgytus turtus gali, prisilaikant Dieviškos tvarkos, nes jis yra Dievo tvarinys, suvartoti sulyg savo norų. Tai yra pagrindinė taisyklė, kurią kiekviena normali sąžinė jaučia.

Nesavu laiku mirt, net priešinasi kiekvieno žmogaus norui, troškimui. Visi mes troškstame gyventi. Ta tiesą gliūdi pačioj mūsų prigimty.

Bet, kiekvienai bendrai taisyklei yr išimčių. Delto ir rasime tokių, kurie skausmuo-

se prašo gydytojo jų mirtį pagreitinoti. Toks troškimas veržiasi tik iš tokios sielos, kuri nepažįsta tikėjimo tiesų apie amžinybę, žmogaus likimą, savo galutinį tikslą. Nekartą šios nelaimingos sielos, ypač jeigu joms tenka baigti savo dienos katalikiškam ligonbūty, suspėja su kitų pagalba tinkamai persikelti į amžinybę.

Pažvelkime į patį gydytoją kuris įvykdo tuos “gailėstingus žudymus”. Kiekvienas gydytojas, pradėdamas savo pareigas, karjerą, padaro atatinamą savo profesijos aktą. Toje priesaikoje kaip tik ir pagrindinė mintis yra palaikyti gyvybę. Delto ir gydytojo profesija yra priskaitoma prie kilniųjų. Kilnus tai pašaukimas, jeigu gydytojas tinkamai atsiduoda savo pareigų pildymui.

Randasi tokių, kurie arba pilnai nėra persisamonėję savo pareigose ir šokių tokiu neteisėtu būdu įgyjo gydytojo vardą, arba nepažįsta visų religijų bendros tiesos. Delto ir jis nors ir prižadėjo gyvybę palaikyti bet persitikrinęs, jog jau vilties nėra, jog pacientas merdi skausmuose, kad tam nelaimingajam nėra kito gyvenimo, save išteisina paskubinti nelaimingojo mirtį.

Įstatymai draudžia atimti prieš laik žmogaus gyvybę, bet kiek šiandien yra nesąžiningų gydytojų, kurie už mažą atlyginimą savo sąžinę pasmerkę.

Sąžiningas gydytojas prisilaikęs religijos, gerai žino, jog žmogų laukia pomirtinis gyvenimas, kad žmogaus gyvenimo paskutiniuoji valandėlė gali būti jo amžinoji laimė ar pasmerkimas, kad keliose sekundose žmogus gali padaryti gailėsčio aktą. Kaip laimingas yra tas asmuo, kuris savo paskutiniuose skausmuose turi prie savęs gydytoją, kuris savo pareigas nevien kaipo gydytojas išpildo, bet net ir kaipo katalikas.

Nenuostabu, todėl, kodėl katalikiškieji laikraščiai, žurnalai, griežtai smerkė ir smerkia “gailėstinguosius žudymus”.

Kataliko gyvenime, jo paskutiniuoji valanda yra svarbiausia. Nuo tos valandos priklauso jo amžinybė. Delto ir katalikams, nors ir skaudžiausiuose skausmuose, paskutiniuoji valandėlė yra maloni, nes žino, jog už kiekvieną atkentėtą skausmą jiems bus

atatingamai atlyginta. Ką tai reiškia kelios valandėlės sulyginus su amžinybe! Dieve apsaugok, kad esant mirtinoj nuodėmėj mus ištikty nelaimė ir nesąžiningas gydytojas, norįs mūsų kentėjimus baigti, nesuprantas, jog kaip tik tame laikotarpy galime atlikti gailesčio aktą, mūsų kelionę į laimingą amžinybę paskubintų...

Tik katalikui mirties valanda nebaisi...

Antanas V. Mažukna M. I. C.

“Taigi”

Ką manyti apie:

- Žmogų, kuris negyvena kaip pridera;
- Žmogų, kuris yra katalikas tik sekmandienyje;
- Žmogų, kuriam aukščiau stovi turtai už sveikatą ir gerą vardą;
- Žmogų, kuriam viskas sekasi, bet kas dedasi prislėgtam artimui, jam tas nerūpi;
- Žmogų, kuris nori kitus valdyti ne geru pavyzdžiu, bet kumštimi—jėga;
- Žmogų, kuriam visuomenė nerūpi;
- Žmogų, kuris nepasitiki savimi nei savo draugais;
- Žmogų, kuris daugiau įvertina pasisekimą už gerą būdą ir gerą vardą;
- Žmogų, kuris pavydi kitiems, nes jie turi daugiau jėgų, talentų ir turto negu jis;
- Žmogų, kuris neturi laiko šypsenai ir suraminantiems žodžiams dėl kitų;
- Žmogų, kuris laikosi save kataliku, bet skaito bedieviškus laikraščius;
- Žmogų, kuris nieko nedaro kad dieną iš dienos geriau atlikus savo pareigas;
- Žmogų, kuris praleidžia dieną nieko nepalinksminęs nei sąsarelės nuo artimo skruosto nenušuostęs;
- Žmogų, kuris tik apie save visuomet mąsto, kuriam artimo meilė svetima, kuriam artimo nelaimė, skausmai, ašaros nerūpi;
- Žmogų, kuris mano, kad pasaulis turi apie jį sukintis;
- Žmogų, kuris nesirūpina savo sielos reikalais.

J. B.

Jėzus Yra Artimo Meilės Pavyzdys

Visagalis Dievas yra mums įsakęs mylėti savo artimą ne tiktai biskį, bet kiek patys save mylime. Ir Jėzus mums įsakė kaip reikia mylėti artimą. Mūsų mylimiausias liganytojas yra tos artimo meilės Pavyzdys.

Kiekvienas iš mūsų, didelis ar mažas, ir kur jis nebus, gali savo artimui gera daryti. Artimui gera galima daryti už jį pasimeldžiant, jam padedant nelaimėje, aplankant ligoje, ištariant palinksminantį žodį nuliūdusiam, pasveikinant, šypsena, jį užtariant, ir šimtais kitais neišvardinamais būdais.

Kas-kas bet slaugės, manau, tai tikrai daug progų turi artimui padėti. Savo prižiūrimam ligoniui parodant gražiausią Jėzaus artimo meilę, savo kantrumu, švelniu elgesiu, malonia šypsena, kalba ir įvairiap kitaip. Visa tai ligonį suramina, palinksmina ir padeda ligoje. Kiek nekatalikų yra atsivertę į Katalikų Bažnyčią per katalikų slaugių gražų pavyzdį!

Neseniai prie mūsų misijų bendradarbių prisidėjo slaugė Joana Doveikaitė, kuri suranda laiko pašvęsti misijų naudai. Mums garbė turėti tokią bendradarbę mūsų eilėse. Linkime gerbiamajai slaugei ko daugiausia ligonių širdis išmokyti kantraus kentėjimo — atsidavimo Dievo Valiai! Linkime pasisekimo savo gražiam pašaukime!

Nuo sekančių bendradarbių apturėjome siuntinių:

- Arlauskienė M., — Scranton, Pa.
- Vaičiulienė, A., — Kingston, Pa.
- Damasevičienė, E., — Forest City, Pa.
- Maldanienė, U., — Forest City, Pa.
- Švilpauskienė, A., — Melrose Park, Ill.
- Doveikaitė, J., — Chicago, Ill.
- Vosyliūtė M., — Waterbury, Conn.
- Pocius, M., — South Boston, Mass.

Jums nuoširdžiai dėkojame už gerą širdį ir prašome ir toliau su mumis darbuotis misijų naudai. Kad Saldžiausioji Jėzaus Širdis, siekų Mylėtoja, Jus visuomet laikytų Savo meilėje!

Brolis J. Buja M.I.C.

Bokšto Lengelis

— Šiomis dienomis išleidžiama įvairių įvairiausių krutamųjų paveikslų. Prancūzi-

joje paskutiniu laiku ant ekrano rodomas klioistoriaus gyvenimas. Šį paveikslą pagaminti ir jį rodyti buvo gautas ypatingas leidimas nuo Gerojo Ganytojo Seselių kongregacijos, Angers mieste. Įvilkuvių ceremonijos bei įžadų atnaujinimo iškilmės yra gražiausi paveikslo momentai. Tokio paveikslo viešas rodimas be abejonės padidins pašaukimų skaičių į vienuolinį gyvenimą.

— Apskaičiuojama, kad visame pasaulyje skautų organizacijoje priklauso apie du milijonai bernaičių. Šių tarpe yra pusė milijono katalikų.

— Šiais metais Tėvai Jezuitai mini 50 metų misijų darbuotės Alaskoj sukaktuves. Per tą laikotarpį Jezuitai labai daug nuveikė šioj tolimoj šalyj. Jezuitų pastangomis Alaskoje pastatyta apie 44 bažnyčios, penki vienuolynai, devynios mokyklos ir dar keletą įstaigų. Ten dabartiniu laiku darbuojasi 29 kunigai (jezuitai) ir apie 57 įvairių vienuolių seselės. Šių seselių tarpe yra kelios su įdomiu, bet labai pritinkančiu vardu — Sniego Seselės.

— Beskaitant vieną žurnalą, pastebėjau labai įdomią statistiką. Nuo 1870 metų žmonių skaičius Amerikoje padidėjo tris šimtus nuošimčių, o moterystės net keturis šimtus nuošimčių. Tiek to; toks augimas visai naturalus. Bet štai truputį seka kita statistika — divorsai padidėjo 2000 nuošimčių daugiau! Taip, statistika labai įdomi, tačiau sykiu ir labai graudi, nes ji rodo, jog žmonės ima grįžti prie pagonytės palaidaus gyvenimo.

— Čia galima pastebėti taipgi ir kitą labai graudinantią statistiką. 1917 metais dar prieš bolševikų perversmą Rusijoje, dvejose didžioje Mohilevo ir Minsko diecezijose buvo svirš milijonas katalikų, 473 kunigai ir 337 bažnyčios bei koplyčios. Šiandien tose diecezijose teliko 16 kunigų, tačiau ir jiems neleidžiama pilnai veikti likusių katalikų tarpe. Siberija turi tiktai vieną katalikų kunigą, bet ką tas vienas vargšas kunigas gali nuveikti tokiam dideliame žemės plote! Tėnai tolumai neskaiciuojami šimtais mylių, bet verčiau tūkstančiais. O susisiekimas įmanomas tiktai vienu geležinkeliu, tai yra, įeigų bolševikai leistų važiuoti.

— Viename savaitraštyje, viena skaitytoja per laišką nusiskundžia, kad ji apvažiavus visą Boston'o miestą ieškodama vieno tam tikro katalikiško žurnalo, tačiau veltui. Kurios katalikiškų knygų krautuvės visai nelaikė katalikiškų žurnalų, o kitos turėjo tik tuos, kuriuos ypatingi asmenys užsiprašė. Toks dalykas katalikams visai nemalonus, ir aiškiai parodo, kad mūsų katalikiškų knygų krautuvės toli gražu ne tokios, kokių pageidaujame.

M. Jodka, M.I.C.

“Pulkim ant kelių” — 100 metų

Mūsų gražiosios giesmės “Pulkim ant kelių” autorius yra kun. Antanas Strazdelis. Jis mirė 1833 metais Kamajuose. Kada jis tą giesmę parašė nustatyti sunku. Tik yra žinia, kad po kun. A. Strazdelio mirties į Kamajus buvo atkeltas klebonu kun. Daukša. Pirmą pamokslą jis pasakė apie kun. Strazdelį. Po pamokslu kamajiečiai užgiedojo “Pulkim ant kelių”. Klebonas pirmą kartą tą giesmę išgirdęs taip susigraudinęs, kad ėmęs verkti. Tai buvo 1836 m. Šiemet nuo to įvykio sukanka jau 100 metų.

Jėzus Apsireiškė Pavargėlio Pavydale

Grigaliaus Didžiojo raštuose minima apie vieną vienuolį Martyrijų, kurs, pasitikęs kelyje vieną raupuotą labai nuvargusį ir alpuotą. Martyrijų suvyniojęs jį savo apsiaustan nunešė savo vienuolynan. Tačiau jo rankose raupuotasis pavirto pačiu Jėzumi, kurs, kildamas dangun, laimino vienuolį, sakdamas: “Martyrijau, tu nesigėdėjai manęs žemėje, ašen nesigėdėsiu tavęs danguje.”

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte savarankiškai paaukoti Dievui kaip Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyno ramybėje bei tyloje?

Jei moki kokį nors amatą, pašvesk jį Dievo tarnyboj! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimųjų informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES
Marian Hills Seminary Hinsdale, Ill.

Katalikų Pasulyje

AMSTERDAMAS, Olandija. — Freiburgo, Badene, arkivyskupas Konradas Groeber ir toliau drąsiai viešai smerkia nacių, kurie ėmėsi persekioti vokiečių katalikų religinius ordinas už tariamą "nusikaltimą dorovei".

Arkivyskupas išleido kitą ganytojišką laišką ir pasiuntė savo arkivyskupijos kunigams, kad jie perskaitytų iš pamokslinių.

Arkivyskupas pareiškia, kad geriausios ir garbingosios šeimos pasitaiko išsigimėlių. Tad ir Kristaus gausingoje kariuomenėje pasitaiko, kad ten vienas, ar kitas individas pasuka blogan kelian. Bet iš to negalima daryti išvados, kad visi yra blogi ir visi kalti, o ypač kelti tokį triukšmą, kas būtų gal tinkama sovietų Rusijai, Meksikai, arba Ispanijai (bet ne Vokietijai, kur turėtų būti daugiau sąžiningumo ir teisybės).

Naciai to nepaiso. Jie dega kerštu prieš katalikų kunigus ir vienuolius, kurie pasiryžę nepaduoti katalikų jaunimo nacių vergūn. Nacių autoritetai apsimeta, kad jie ignoruoja arkivyskupo ganytojiškus laiškus ir paties arkivyskupo nenori varžyti...

WASHINGTON. — Kun. mons. Leo Binz, Šv. Jokubo bažnyčios rektorius, Belvidere, Ill., paskirtas sekretorium vietos apaštališkon delegatūron.

CASTLE GANDOLFO. — Šventasis Tėvas Pijus XI birželio 30 diena pavakarėj atvyko čia vasarajimui aukštųjų prelatų ir Vatikano sargybos lydimas. Kelias buvo nubarstytas žolynais. Atvažiuota keturiais automobiliais. Popiežių pasitiko tūkstantinės tikinčiųjų minios. Iš Romos visam pakelyje į čia — apie 17 mylių, suplūdę italai sveikino važiuojantį Popiežių. Čia gi prieš rūmus minios giedojo šventus himnus. Popiežius iš rūmų balkono palaimino minias.

VATIKANAS. — Šventasis Tėvas paskyrė vyskupu kun. mons. M. S. Garriga iš San Antonio, Tex., kurs bus vyskupu koadjutoriu Corpus Christi, Tex., vyskupijoje su teise ten būti vyskupo E. B. Ledvina įpėdiniu.

TORONTO, Kanada. — Ontario provincijos policija ieško piktadarių, kurie daro nuostolius katalikų bažnyčiose. St. Lawrence bažnyčioje, Hamilton, rasta atskelta didžiojo marmurinio altoriaus kampas. Šv. Juzapo bažnyčioje, Chatham, at-

plėštos ir ištuštintos pavargėliams dėžutės. Švenė. Panelės Marijos Liurdo bažnyčioje, Toronto, trijų valandų laikotarpiu pasireiškė trys gaisrai. Paskutinis gaisras padarė nemažus nuostolius.

PITTSBURGH, Pa. — Protestantų vargonininkų organizacija turėjo čia suvažiavimą. 1,200 vargonininkų aplankė Švč. Širdies katalikų bažnyčią per vienus Švč. Širdies šventės oktavos mišparus, kad pamatytų išpūdingas katalikų pamaldas ir girdėtų Katalikų Bažnyčios liturginę muziką ir parapijos vyrų ir berniukų choro giedojimus.

Protestantai vargonininkai buvo sužavėti katalikų liturgine muzika.

VATIKANAS. — Birželio 29 dieną vakare prieš Šv. Petro šventę Popiežius Pijus XI Vatikano personalo lydimas nuėjo bazilikon ir tenai kokį laiką meldėsi prie Šv. Petro antkapio, paskui prie Išpažinties altoriaus ir Šv. Petro antkapio koplyčioje pašventino pallius. Tai atlikęs Jo Šventenybė ant galo aplankė, taip vadinamą, Popiežių koplyčią, kur yra palaidota eilė Popiežių. Šv. Petro bazilika buvo uždaryta, bet vidus perdėm apšviestas.

NEW YORK. — Švč. Vardo draugija čia turės nacionalį suvažiavimą šiemet rugs. 17, 18, 19 ir 20 dienas. Draugijos pildomoji taryba šiam suvažiavimui generaliu pirmūninku paskyrė buv. gubernatorių Al Smithą. Al Smithas priklauso Šv. Vincento Ferero parapijos Švč. Vardo draugijos pirmajai kuopai.

AMSTERDAMAS, Olandija. — Nacių teismai, kurie teisia kunigus ir vienuoles už tariamą peržengimą pinigų įstatymo, skiria baudas taip dideles, kad ikišiol visos baudos siekia daugiau kaip penkis milijonus

dolerių sumą. Nacių vadai ir jų teismai gerai žino, kad nukaltintųjų daugumas neturi jokių turtų ir nieku būdu negali išmokėti tų baudų. Tačiau to nepaisoma. Naciai yra pasiryžę tas baudas iškolektuoti iš vienuolynų, o gal ir parapijų. Aišku, naciams yra labai reikalingi pinigai, kadangi jų valdomos valstybės finansai yra susmukę. Tad norima nors su teismų pagelba padidinti pajamas. Vargiai jie atsieks šį tikslą.

SOUTH BEND, Ind. — Staiga mirė Notre Dame universiteto profesorius kun. Julius A. Nieuwland, C.S.C. Jis pasižymėjo chemijos išradimais. Pernai apdovanotas aukščiausiu pažymėjimu — William H. Nichols medaliu. Prieš tris metus jis išrado sintetinę gumą, ko negalėjo išrasti Edisons. Karo metu išrado lewisito gazą. Pasižymėjo ir kitais mokslo radiniais. Būdamas vienuolis ir mokslininkas, tarptautinio masto, dar kartą parodė, kaip mokslas tikėjimui neprieštarauja. Notre Dame universitetas turi dar kelis kitus stambius mokslininkus — kun. Fr. Wenninger, C.S.C., prof. Edw. Maurus, M.S., ir prof. E. Garfield Mahin. Visi pasižymėję moksliniame tyrinėjime.

NEW ULM, Minn. — Šis miestelis vokiečių katalikų apgyventas. Kas savaitę šeštadienio vakarą vokiečiai susirenka savo parapijos bažnyčion ir dėkoja Dievui už miestelio apsaugą nuo nelaimių. Susirinkę atkalba rožančiaus dalį, atgieda litaniją ir įvyksta palaiminimas su švč. Sakramentu.

1862 metais šį miestelį užpuolė indijonai ir įvykdė skerdynes, o 1881 metais tornado jį sunaikino. Po šios paskutinės katastrofos tuometiniai katalikai vokiečiai — šiandieninių gyventojų tėvai, susirinkę meldė Dievo, kad ateityje miestelis būtų apsaugotas nuo baisių nelaimių ir padarė pažadus kad kiekvieną savaitę visados turėti bendras viešas dėkonės maldas. Jau 55 metai, kaip pildomas minėtas pažadas.

LIETUVIAI KATALIKAI AMERIKOJE

CLEVELAND, Ohio. — Birželio 7 d. buvo šv. Jurgio parapijos mokyklos aštunto skyriaus mokslo užbaigimo vakaras. Vakare šv. Jurgio parapijos svetainėj mokiniai-ės

išpildė labai gražią programą, kurią surengė mokytojos seserys prancišketės. Klebonas kun. Vincas Vilkutaitis pasakė labai patriotingą kalbą temoje „*Ištikimybė savo tautai*“. Taipgi svečiai iš Lietuvos kun. Drazdys ir p. Uždavinys suteikė žmonėms žinių iš tėvynės ir kalbejo apskritai apie Vilnių ir kitus tėvynės reikalus. Nors ta diena buvo lietinga, tačiau žmonių atsilankė pilnutėlė svetainė, apie šeši šimtai.

WATERBURY, Conn. — Šiais metais gražus būrelis lietuvių baigė Waterbury Catholic High School. Tai visos iš šv. Juozapo parapijos ir, rodos, visos ten ir baigę pradinės mokyklos mokslus. Tai garbė lietuviams ir garbė lietuviams ir jų mokyklai. Waterbury gali tikrai didžiuotis savo skaičiumi jaunimo, kuris netik šimet, bet kasmet baigia aukštuosius mokslus. Tai didelė garbė klebonui kun. Valantiejui, kunigams ir gerb. Sesutėms, kurie taip uoliai darbuojasi, kad lietuviai prasimuštų ir vis daugiau ir daugiau šviestusi.

— Neseniai Waterburyje įsisteigė naujas Federacijos skyrius. Nors seniai buvo apie tai galvota ir mąstyta, bet galutinai šiomis dienomis tikai įsisteigė naujas Federacijos skyrius. Sveikinam! Neabjotina, kad waterburiečiai turės didžiausią Federacijos skyrių visoj Amerikoje. Ten randasi apie 35 katalikiškos draugijos.

JERSEY CITY, N. J. — Birželio 21 d. šv. Onos parapijos salėje įvyko organizacinis švč. Vadro draugovės susirinkimas. Kleb. kun. S. Stonis paaikšino draugovės tikslą ir veikimą. Vyrai entuziastingai tam pritarė ir tuoj nariais užsirašė apie 40 asmenų. Kadangi daug kas buvo išvykę į demokratų išvažiavimą, tai valdybos rinkimai atidėti kitam kartui. Pagirtinas jersiečių vyrų žygis.

LIETUVOJE

KAČIONIŠKIS, (Babų valsč.). — Apie dešimt kilometrų nuo Raudondvario, dešiniajam Nevėžio krante, lygumoje yra Kačioniškis, ūkis, kuris priklauso seselėms benediktinėms. Trobėsiai pastatyti naujai.

Jau iš tolo, gražų įspūdį daro vienuolių gyvenamieji trijų aukštų su bokštu balti mū-

riniai namai. Šiuos namus seselės pasistatė prieš kelerius metus. Juose yra koplyčia ir gyvena seselės vienuolės. Ūkio trobėsiai taip pat gražūs ir tvarkingi. Labai gražus naujai užsodintas sodas, kuriame yra daugiau, kaip 1,000 įvairių vaismedžių. Sodas, prižiūrimas tos srities specialistės seselės, puikiai atrodo ir tarpsta.

Šiomis dienomis ten buvo kauniškių seselių rūpesčiu suvaidinta "Šv. Akvilinos mirtis". Suvaidinta puikiai. Buvo atvykusi iš Kauno daugiausia iš jaunimo susidedanti ekskursija, kurią seselės gražiai ir nuoširdžiai priėmė. Ekskursininkai gavo progą pajusti seselių benediktinių vaišingumą ir svetingumą, taip pat pamatyti jų ūkį ir pasigrožėti gražiomis Nevėžio pakrantėmis. Svečiais daugiausia rūpinosi namų vyresniosios ir sesuo Ignacija. Ateity Kačioniškis gali virsti gražiu kultūros židiniu ir dažna bent katalikiškų organizacijų ekskursijų vieta. Persitvarkusios pagal naujųjų laikų gyvenimo reikalavimus, seselės benediktinės taip pat daug ką žada mūsų religinei kultūrai. Ypač šioj srity linkėtina joms kuodaugiausia nudirbti.

ŠVEDIŠKLAI. — Netoli Lukšių Švediškių kaime yra kapinės ir ten 1796 m. pastatyta koplyčia. Toj koplyčioj karts nuo karto įvyksta pamaldos. Iškilmingos čia pamaldos buvo surengtos ir antrąją sekminių dieną. Kun. P. Grablikas atlaikė Šv. Mišias ir pašventino Švediškių ūkininkų laukus. Šia proga švediškliai nutarė savo kapinyną gražiai aptverti. Švediškių ūkininkai net yra išsiorūpinę iš vyriausybės medžių pasistatyti savo kaime bažnyčią. Laukų šventinimo iškilmės buvo nepaprastos. Plačios apylinkės jaunimas ir jų tėveliai su kryžiumi pryšaky apėjo visą kaimą, giedodami šventas giesmes. Iškilmėms vadovavo kun. P. Grablikas. Po ilgos laukų šventinimo kelionės buvo bendri pietūs. Pietuose dalyvavo ir gerb. Lukšių klebonas kun. Markevičius. Tikrai Švediškių kaimo ūkininkai gali būti visiems Dievą mylintiems pavyzdžiu.

LAUKŽEMĖ. — Kun. klebono Publio pastangomis sudaryta Eucharistijos Karžygių draugija iš 88 vaikų. Kun. klebonas gegužės 17 d. surengė iškilmingą šventę, p.

vargonininkas S. Žvinklys išmokė karžygius gražiai giedoti. Atvyko ir kun. Ruibys iš Darbėnų ir studentas Bronislovas Jurgutis iš Kretingos. Išvakarėse šv. išpažintīs, o ryto metą 8 val. organizuoti karžygiai ėjo bažnyčion su nauja, jų pačių įsigyta, vėliava, giesmes giedodami. Kun. Ruibys pašventė vėliavą ir pasakė gražų pamokslėlį, pritaikintą tai dienai. Kun. Bublys atlaikė Šv. Mišias, per kurias buvo bendroji Šv. Komunija. Po pamaldų nusifotografavo ir vėl grįžo į salę. Kun. Ruibys atidarė susirinkimą ir laikė gražią paskaitą, pritaikintą vaikams. Antrą paskaitą laikė studentas Jurgutis. Po to kleb. paaikškino vaikams, kas yra karžygis.

"DRAUGO" METINIS PIKNIKAS

Sekmadienį, Liepos-July 12 d., 1936

"VILNIAUS KALNELIUOSE" —
(SUNSET PARK)

135th ir Archer Avenue

Šiam naujam piknikų darže bus visokiausiu pasilinksminimų, žaidimų, mišinių ristinės, stipruolių virvės traukimas — skaniausi valgiai, gardūs gėrimai. Skambės lietuviškos dainos per ištiesią dieną.

Šokiai prie LON LABAN Orkestros.

Visi kviečiami dalyvauti — Tikietus įsigykite iš anksto.

GEROS DOVANOS PRIE TIKIETŲ

Platinkite naudingiausių savaitraščių "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 5c kitos ženklielį atsakymui.